

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D., a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně:

J. S.

bytem X

zastoupena Mgr. Miroslavem Ševečkou, advokátem
sídlem Banskobystrická 157, Brno

proti

žalovanému:

Magistrát města Brna

sídlem Dominikánské náměstí 2, Brno

za účasti:

1. EG.D, a. s.

sídlem Lidická 36, Brno

2. CETIN, a. s.

sídlem Českomoravská 19, Praha

3. ONIV s. r. o.

sídlem Kohoutova 1a, Brno

zastoupen JUDr. Filipem Králíkem, advokátem
sídlem Kobližná 19, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2021, č. j. MMB/0186905/2021, sp. zn. OUSR/MMB/0041674/2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2021, č. j. MMB/0186905/ 2021, sp. zn. OUSR/MMB/0041674/2021, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části města Brna – Královo Pole (dále jen „stavební úřad“) ze dne 25. 11. 2020, č. j. 12360/20/2300/1119/To-4. Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím povolil stavebníkovi – ONIV s. r. o. stavbu s názvem „X“ na pozemcích p. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK, XL v k. ú. X (dále jen „stavba bytového domu“).

II. Shrnutí procesního postojů žalobkyně

2. Žalobkyně namítá, že je umístěním stavby bytového domu přímo dotčena, neboť se jedná o bezprostředně sousedící stavbu se stavbou v jejím vlastnictví. Podle žalobkyně je stavba bytového domu v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, místními poměry, územním plánem a přímo negativně zasahuje do práv dotčených vlastníků.
3. Žalobkyně zdůrazňuje, že nebyla přizvána jako účastník vodoprávního řízení o povolení stavby vodního díla retenční nádrže dešťových vod s řízeným odtokem do kanalizace v rámci stavby bytového domu. Podle žalobkyně se nejedná o zcela samostatnou stavbu vodního díla. Retenční nádrž je řešena jako součást vnitřní dispozice stavby bytového domu a nelze ji realizovat samostatně. Stavba vodního díla byla navíc povolena bez jakéhokoliv vyřešení způsobu provedení výkopové jámy a části podzemní stavby, ve které má by toto vodní dílo umístěno a realizováno. Takové vodoprávní rozhodnutí nemůže představovat řádný podklad pro stavební povolení. Žalobkyně proto požadovala zrušení vodoprávního rozhodnutí ze dne 23. 9. 2020. Vodoprávní úřad tak měl přezkoumat zákonnost tohoto rozhodnutí a věc předat nadřízenému správnímu orgánu. Vodoprávní úřad však pouze potvrdil, že dané rozhodnutí je v právní moci. Na tomto základě bylo vydáno stavební povolení. Proti takovému postupu žalobkyně brojila v odvolání. Žalovaný však konstatoval, že mu nepřísluší zpochybňovat tvrzení vodoprávního úřadu, a odkázal žalobkyni na nadřízený orgán vodoprávního úřadu. Na nadřízený orgán se však měl podle žalobkyně obrátit sám žalovaný a zajistit si tak řádný podklad pro své rozhodnutí. Vyřešení otázky nakládání s povrchovými a podzemními vodami je nezbytné k tomu, aby nedošlo k narušení stability stavby žalobkyně.

4. Žalobkyně dále uvádí, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje nezbytné ověření souladu projektové dokumentace s vydaným územním rozhodnutím. Pouhé tvrzení, že předložená projektová dokumentace je v souladu s územním rozhodnutím, nemůže bez dalšího nahradit posouzení vyžadované zákonem. Stavební úřad rovněž neověřil, zda projektová dokumentace vyhovuje požadavkům dotčených orgánů. Žalobkyně konkrétně namítá nepřezkoumatelnost úpravy projektové dokumentace dle požadavku dotčeného orgánu (Brněnské vodárny a kanalizace, a. s.) uvedeného jako závazná podmínka č. 43 napadeného rozhodnutí. Není možné stanovit závaznou podmínku úpravy projektové dokumentace, aniž by její splnění bylo stavebním úřadem ověřeno. Žalovaný se však s těmito námitkami v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně nevypořádal.
5. Žalovaný rovněž zcela pominul posouzení stěžejní odvolací námitky žalobkyně, tj. nedostatečnost řešení stavby a způsobu jejího provádění při namítané absenci žádoucích podkladů a stavebně technických průzkumů, které by svědčily o správnosti a dostatečnosti přijatého stavebního řešení v projektové dokumentaci. Touto námitkou žalobkyně sledovala ochranu svých práv a právem chráněných zájmů.
6. Stavební úřad prokazatelně překročil svou zákonem svěřenou pravomoc, neboť v prvostupňovém rozhodnutí sám stanovil ničím nepodloženou závaznou podmínku pod č. 44. Jedná se však o podmínku, která nemá oporu ve spisu, a byla stanovena nekompetentním správním orgánem, který neměl žádnou pravomoc stanovovat podmínky pro nakládání s vodami.
7. Žalobkyně v doplnění žaloby dále uvedla, že vodoprávní rozhodnutí ze dne 23. 9. 2020 bylo krajským úřadem dne 6. 8. 2021 prohlášeno za nicotné (dosud nepravomocně).
8. Ze shora uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby zdejší soud zrušil napadené i jemu předcházející rozhodnutí. Na svém procesním postoji setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

9. Žalovaný je přesvědčen, že správní orgány v provedeném správním řízení postupovaly v souladu s platným právem. Správní orgány v průběhu řízení neshledaly žádný důvod pro zamítnutí žádosti o vydání stavebního povolení. Žalovaný tak navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Shrnutí vyjádření osob zúčastněných na řízení

10. Třetí osoba zúčastněná na řízení (ONIV s. r. o.) konstatuje, že veškerými námitkami žalobkyně se žalovaný zabýval a reagoval na ně jasným a srozumitelným způsobem. Žalobkyni ex lege nesvědčilo postavení účastníka vodoprávního řízení. Žalobkyně nadto o probíhajícím řízení velmi dobře věděla a měla tak možnost se do řízení jako účastník přihlásit, pokud nabyla dojmu, že se toto řízení dotýká jejích práv. Soulad obou projektových dokumentací (projektové dokumentace vodního díla posuzované ve vodoprávním řízení a projektové dokumentace vodního díla posuzované v územním řízení) byl potvrzen souhlasem obecného stavebního úřadu.
11. Veškeré požadavky dotčených orgánů i účastníků řízení byly zahrnuty do podmínek prvostupňového rozhodnutí. Společnost Brněnské vodárny a kanalizace a. s. nevystupovala v daném správním řízení jako dotčený orgán, nýbrž jako účastník řízení, přičemž proti

prvostupňovému rozhodnutí nepodala odvolání. A to pravděpodobně z toho důvodu, že si během správního řízení projektovou dokumentaci řádně nezkontrolovala.

12. Projektová dokumentace byla zpracována autorizovanou osobou plně v souladu s právními předpisy a územním rozhodnutím, jehož zákonnost byla potvrzena pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2021, sp. zn. 62 A 138/2020. Projektová dokumentace byla předložena k posouzení dotčeným orgánům, vlastníkům a správcům inženýrských sítí, kteří vyhotovili závazná stanoviska, podali vyjádření či sdělili jiné požadavky. Ty pak byly zahrnuty do podmínek prvostupňového rozhodnutí.
13. Třetí osoba zúčastněná na řízení má za to, že žalobkyně nerozeznává jednotlivé stupně při zpracování dokumentace staveb a jejich obsah ani další nutné profesní úkony autorizovaných osob při jejich vyhotovování. Žalobkyně navíc ke svému tvrzení, že je projektová dokumentace nedostatečná a ohrožuje tak její majetek, nepředkládá jediný relevantní důkazní prostředek. Argumentace žalobkyně má zjevně obstrukční charakter.
14. Ostatní osoby zúčastněné na řízení se nevyjádřily.

V. Posouzení věci

15. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
16. Zdejší soud o žalobě rozhodoval přednostně v souladu s § 56 odst. 1 s. ř. s., neboť pro takový postup s ohledem na charakter věci a na to, že žalobě nepřiznal odkladný účinek, shledal dostatečně závažné důvody. Současně stav vyřizování věcí podle pořadí, v jakém do soudního oddělení 62 zdejšího soudu došly, přednostní projednání a rozhodnutí v této věci bez újmy účastníkům řízení v jiných věcech umožnil.
17. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky dle § 51 s. ř. s.
18. Předně je třeba uvést, že rozsudkem ze dne 17. 6. 2021, č. j. 62 A 138/2020-115, zdejší soud zamítl žalobu ve věci týchž účastníků, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2020 č. j. MMB/0224050/2020. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti územnímu rozhodnutí stavební úřadu ze dne 30. 1. 2020, č. j. BKPO/2144/17/2300/ 2326/13/Jan, kterým stavební úřad rozhodl o umístění stavby bytového domu. Žalobkyně následně podala proti rozsudku zdejšího soudu kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 12. 2021, č. j. 6 As 206/2021-47, zamítl.
19. Žalobkyně namítá nezákonnost rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru vodního a lesního hospodářství a zemědělství, oddělení státní správy vodního hospodářství (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 23. 9. 2020, č. j. MMB/0382221/2020, kterým bylo povoleno nakládání s povrchovými vodami a současně vydáno stavební povolení stavby vodního díla retenční nádrže dešťových vod s řízeným odtokem do kanalizace v rámci stavby bytového domu (dále jen „vodoprávní rozhodnutí“). Byť to žalobkyně výslovně neuvádí, je zřejmé, že toto vodoprávní rozhodnutí považuje za podklad napadeného rozhodnutí a dovolává se toho, aby zdejší soud postupoval dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s.

20. Dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.
21. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že „... vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí ze dne 23.9.2020, č.j. MMB/0382221/2020, vodoprávního úřadu (...) nabylo právní moci dne 31.10.2020 a je vykonatelné, má stavební úřad za prokázané, že v souladu s požadavky § 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb. na připojení stavby na technickou infrastrukturu, je řešení likvidace dešťových vod z novostavby bytového domu zajištěno, resp. toto řešení je povoleno pravomocným vodoprávním rozhodnutím příslušným vodoprávním úřadem a v souladu s požadavkem ust. § 5 odst. 3 vodního zákona je tak možné vydat na novostavbu bytového domu stavební povolení“. Stavební úřad tak při posuzování podmínek pro vydání stavebního povolení postupoval v souladu se zásadou presumpce správnosti správních aktů. To však neznamená, že je vodoprávní rozhodnutí závazným podkladem stavebního povolení, které může soud přezkoumat v řízení o žalobě proti nyní napadenému rozhodnutí. Nezbytnou podmínkou pro to, aby mohl soud vodoprávní rozhodnutí v tomto řízení přezkoumat, totiž je, aby bylo vodoprávní rozhodnutí vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu. Tak tomu ale není.
22. Vodoprávní rozhodnutí vydané podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, kterým bylo povoleno nakládání s povrchovými vodami k jejich akumulaci v retenční nádrži, totiž mohla žalobkyně napadnout odvoláním a poté případně samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Nic na tom nemění skutečnost, že správní orgán se žalobkyní jako s účastníkem vodoprávního řízení nejednal. Měla-li žalobkyně za to, že účastníkem vodoprávního řízení byla, mohla tuto skutečnost vodoprávnímu orgánu oznámit a domáhat se toho, aby s ní jako s účastníkem jednal. Ze spisu přitom vyplývá, že se žalobkyně o vydání vodoprávním rozhodnutí dozvěděla dne 19. 10. 2020, kdy ji bylo umožněno nahlédnout do spisu vodoprávního řízení.
23. Podle § 84 odst. 1 správního řádu osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1 správního řádu.
24. V rozsudku ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007-48, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „ustanovení § 84 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je nutno vztáhnout nejen na případy, kdy se účastník sice účastnil celého správního řízení, avšak konečné rozhodnutí mu nebylo doručeno, ale i na případy, kdy potenciální účastník o probíhajícím správním řízení vůbec nevěděl a neparticipoval na něm, a tudíž mu ani konečné rozhodnutí doručeno nebylo“.
25. Žalobkyně, která se materiálně považovala za účastníka vodoprávního řízení, tedy mohla proti vodoprávnímu rozhodnutí podat odvolání. Pokud by její odvolání bylo správním orgánem druhého stupně následně zamítnuto, mohla žalobkyně proti takovému rozhodnutí podat žalobu ve správním soudnictví. Nezbytnost vyčerpat řádné opravné prostředky ve správním řízení zdůraznil i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 14. 1. 2021, č. j. 9 As 253/2020-30, uvedl, že „povinnost vyčerpat opravné prostředky před podáním žaloby proti správnímu rozhodnutí proto má i opomenutý účastník správního řízení, s

nímž správní orgán během správního řízení protiprávně nejednal jako s účastníkem, přestože podle § 27 správního řádu podmínky účastenství splňoval (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 3. 2020, č. j. 9 As 290/2018 - 26, nebo ze dne 24. 7. 2007, č. j. 6 As 10/2007 - 75)“. Žalobkyně by po vyčerpání opravných prostředků tedy mohla vodoprávní rozhodnutí napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Právě v rámci řízení o této žalobě by soud mohl přezkoumat zákonnost vodoprávního rozhodnutí. To však žalobkyně neučinila. Vodoprávní rozhodnutí tedy není závazným podkladem nyní přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. a zdejší soud se tak jeho zákonností a správností zabývat nyní nemůže.

26. Žalobkyně se dále domnívá, že pokud v rámci správního řízení před stavebním úřadem vymezila požadavek na zrušení vodoprávního rozhodnutí, měl takové podání stavební úřad vyhodnotit jako odvolání proti vodoprávnímu rozhodnutí. Pokud by pak toto odvolání bylo považováno za nepřipustné, měl vodoprávní úřad dle žalobkyně předat věc nadřízenému orgánu k přezkumu zákonnosti vodoprávního rozhodnutí. Tyto námitky však nemají pro nyní posuzovanou věc žádnou relevanci, neboť se vztahují k přezkumu vodoprávního rozhodnutí, které zdejší soud v řízení o této žalobě přezkoumat nemůže. Ze spisu navíc vyplynulo, že stavební úřad postupoval zcela v souladu se zákonem, jestliže v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že *„vzhledem ke skutečnosti, že stavební úřad není příslušným správním orgánem pro namítatelkou požadovaný přezkum shora uvedeného rozhodnutí MMB OVLHZ ze dne 23.9.2020, rozhodl stavební úřad, v souladu s ust. § 12 správního řádu, usnesením ze dne 6.11.2020 poznamenaným do spisu, o postoupení této části podání k vyřízení příslušnému správnímu orgánu“.*
27. Žalobkyně také brojí proti tomu, že stavební úřad vydal prvostupňové rozhodnutí, aniž by vyčkal výsledku řešení „předběžné otázky podaného odvolání s požadavkem na zrušení vodoprávního rozhodnutí“. Sama žalobkyně uvádí, že vodoprávní úřad na předložení věci reagoval potvrzením toho, že vodoprávní rozhodnutí je v právní moci. To ostatně vyplývá i ze spisového materiálu. Vodoprávní úřad zaslal dne 23. 11. 2020 stavebnímu úřadu vodoprávní rozhodnutí s vyznačenou doložkou právní moci dne 31. 10. 2020. Stavební úřad tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud považoval vodoprávní rozhodnutí za pravomocný správní akt a vycházel z něho při svém rozhodování. Současně neměl povinnost řízení přerušovat a vyčkávat výsledku případného přezkumu vodoprávního rozhodnutí. Přezkum vodoprávního rozhodnutí totiž není předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu, neboť vodoprávní rozhodnutí bylo pravomocně vydáno.
28. Žalobkyně rovněž namítá, že nebyly řádně vypořádány její odvolací námitky týkající se vodoprávního rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na postup stavebního úřadu a doplnil, že *„odvolací správní orgán si v rámci odvolacího řízení ověřil u OVLHZ MMB, že uvedené rozhodnutí je stále pravomocné a vykonatelné. Odvolacímu správnímu orgánu nepřísluší zpochybňovat tvrzení vodoprávního úřadu; v případě že s ním odvolatelka nesouhlasí, má možnost se obrátit na jeho nadřízený orgán“.* Takovému postupu nemá zdejší soud co vytknout. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z řádného podkladu, tj. z pravomocného vodoprávního rozhodnutí. Žalovaný nemohl nikterak předjímat, zda bude ve věci vodoprávního rozhodnutí např. zahájeno přezkumné řízení, a z toho důvodu přerušovat řízení o stavebním povolení.
29. Rovněž tvrzená nicotnost vodoprávního rozhodnutí mívá předmět daného řízení. I tuto otázku žalobkyně mohla a měla vznést v řízení, jehož předmětem bylo vodoprávní rozhodnutí.

30. Nad rámec uvedeného je třeba poukázat na to, že Krajský úřad Jihomoravského kraje v rozhodnutí ze dne 6. 8. 2021, č. j. JMK 117611/2021, (jako nadřízený správní orgán vodoprávního úřadu) vyslovil nicotnost vodoprávního rozhodnutí zatím nepravomocně. Byť by bylo lze souhlasit s názorem žalobkyně (a krajského úřadu) ohledně povahy retenční nádrže, nelze se ztotožnit se závěrem, že se v důsledku této skutečnosti stalo vodoprávní rozhodnutí nicotným.
31. Dle § 77 odst. 1 správního řádu nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
32. Spojení „vůbec věcně příslušný“ je v judikatuře správních soudů chápáno jako absolutní nedostatek věcné příslušnosti. To znamená, že pro aplikaci citovaného ustanovení je nutné, aby věcná příslušnost, resp. nepřislušnost dosáhla vyšší intenzity. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 6. 2014, č.j. 22 A 141/2012-51, ve kterém je uvedeno, že „z hlediska zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného je dle názoru soudu zásadní posouzení otázky věcné příslušnosti správního orgánu z pohledu § 77 s.ř., tj. z hlediska nedostatku této podmínky řízení jako důvodu pro vyslovení nicotnosti správního orgánu. V souladu se shora uvedeným pak soud dospívá k závěru, že důvodem pro vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu může být pouze věcná nepřislušnost zásadní, zjevná (správní orgán není vůbec věcně příslušný). Zda se v konkrétním případě jedná o nedostatek věcné příslušnosti natolik intenzivní, aby způsoboval nicotnost předmětného rozhodnutí správního orgánu, závisí dle názoru soudu na konkrétních okolnostech. Nepochybně bude nicotným rozhodnutím např. stavební povolení vydané finančním úřadem, či inspektorátem práce, neboť již ze samotného označení daných jmenovaných správních orgánů je zjevné, že jim byly k rozhodování svěřeny věci obsahově zcela odlišné“. Zdejší soud má přitom za to, že v situaci, kdy o retenční nádrži rozhodoval specializovaný stavební úřad namísto obecného stavebního úřadu, se nejedná o nedostatek věcné příslušnosti natolik intenzivní, aby způsoboval nicotnost vodoprávního rozhodnutí.
33. Je třeba tedy uzavřít, že ať už byl postup vodoprávního úřadu při rozhodování ve vodoprávním řízení v souladu se zákonem, či nikoliv, v nyní posuzované věci byl postup žalovaného i stavebního úřadu zákonný. Žalobkyní vymezené námitky týkající se vad vodoprávního rozhodnutí (tj. otázka jejího účastenství ve vodoprávním řízení a otázka nedostatečnosti projektové dokumentace) tak nemohou při přezkumu nyní napadeného rozhodnutí padnout na úrodnou půdu (tj. nemohou mít žádný vliv na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí). Co se týče samotného vodoprávního rozhodnutí, měla žalobkyně ve své dispozici nástroje právní ochrany, kterých však nevyužila. Ke zhojení tohoto stavu pak nyní vyvíjenou procesní aktivitou nemůže dojít. Nadto lze dodat, že to, že bude v dané věci vedeno vodoprávní řízení s ohledem na retenční nádrž, vyplývá již z koordinovaného stanoviska žalovaného ze dne 24. 1. 2018, č. j. MMB/0425336/2017.
34. Žalobkyně dále namítá, že se žalovaný s jejími odvolacími námitkami nedostatečně vypořádal.
35. Žalobkyně namítá, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje ověření souladu projektové dokumentace s územním rozhodnutím. Podle žalobkyně stavební úřad nedostal své povinnosti stanovené v § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, dle kterého stavební úřad

přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územním rozhodnutím nebo regulačním plánem nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její soulad s územně plánovací dokumentací.

36. Žalobkyně však neuvádí, v čem konkrétně spatřuje rozpor mezi projektovou dokumentací a územním rozhodnutím, tedy např. která podmínka územního rozhodnutí nebyla splněna. Z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že se stavební úřad posouzením splnění podmínek územního rozhodnutí zabýval (viz str. 28 a násl. prvostupňového rozhodnutí). Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uzavřel, že „... *projektová dokumentace pro novostavbu bytového domu předložená k žádosti o stavební povolení u zdejšího stavebního úřadu je zpracována oprávněnou autorizovanou osobou (osobami), je zpracována v souladu s pravomocným územním rozhodnutím č. 208 ze dne 30.01.2020. č.j.: 1 BKPO 211-ff 17 2300 2326 13 Jan*“.
37. Žalobkyně v podané žalobě zvolila stejnou argumentaci jako v odvolání, tj. namítala, že stavební úřad neověřil soulad projektové dokumentace s územním rozhodnutím, aniž by však poukázala na jakýkoli konkrétní rozpor mezi projektovou dokumentací a územním rozhodnutím. Jestliže pak žalovaný takovou námitku vypořádal odkazem na prvostupňové rozhodnutí, nelze mu nic vyčítat. Nadto lze dodat, že v odvolání žalobkyně tvrdila, že o provedení a výsledku ověření souladu projektové dokumentace s územním rozhodnutím není v prvostupňovém rozhodnutí žádná zmínka. Toto tvrzení tedy žalovaný svým vypořádáním vyvrátil.
38. Žalobkyně dále namítala, že stavební úřad neuvedl, zda byly splněny požadavky dotčených orgánů k projektové dokumentaci, tj. stavební úřad nedostál své povinnosti stanovené v § 111 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, dle kterého stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány. Žalobkyně konkrétně poukazuje na podmínku č. 43 (v prvních třech bodech) prvostupňového rozhodnutí, přičemž namítá nepřezkoumatelnost požadované úpravy projektové dokumentace dle požadavků společnosti Brněnské vodárny a kanalizace, a. s. Žalobkyně má za to, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, jestliže se omezil pouze na konstatování, že společnost Brněnské vodárny a kanalizace, a. s. není dotčeným orgánem, ale účastníkem řízení. Žalovaný se měl dle žalobkyně zabývat podstatou věci, tedy nerespektováním dané podmínky.
39. Zdejší soud však souhlasí se žalovaným, že společnost Brněnské vodárny a kanalizace, a. s., nebyla v daném případě dotčeným orgánem, nýbrž účastníkem řízení. Tuto skutečnost žalobkyně nerozporuje. Lze dodat, že v prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že „*při vymezování okruhu účastníků řízení dospěl stavební úřad k závěru, že v daném případě toto právní postavení přísluší (...) vlastníku stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jeho práva prováděním stavby přímo dotčena, a to: (...) Brněnské vodárny a kanalizace a. s.*“ Žalobkyní odkazovaný § 111 odst. 1 písm. d) stavebního zákona tak na danou situaci nedopadá, neboť se vztahuje k požadavkům dotčených orgánů; k jeho porušení tak nemohlo dojít.

40. Zdejší soud se ztotožňuje s názorem vysloveným k § 111 odst. 1 písm. d) stavebního zákona (Machačková, J. a kol. Stavební zákon. Komentář. 3. vydání. Praha C. H. Beck, 2018, s. 1216), že „*stavební úřad musí též přezkoumat, zda předložené podklady, tzn. včetně předložené projektové dokumentace, vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány v jejich závazných stanoviscích, vydaných dle zvláštních právních předpisů. Pokud byly v rámci závazných stanovisek stanoveny podmínky pro navrhovanou stavbu, tzn. podmínky, jimiž má být dosaženo souladu s požadavky zvláštních právních předpisů, které bylo proto třeba zapracovat do projektové dokumentace stavby, je nezbytné, aby stavební úřad ověřil, zda tuto povinnost stavebník splnil*“.
41. V dané věci je z odvolání zřejmé, že žalobkyně svoji argumentaci postavila právě na porušení § 111 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Žalovaný tak tuto její námitku vypořádal přílehavě. Žalobkyně pak na žádný jiný případ, kdy by nějaký dotčený orgán uplatnil požadavek na úpravu projektové dokumentace, a stavební úřad neověřil, zda projektová dokumentace tomuto požadavku vyhovuje, nepoukázala. To platí jak pro odvolání, tak pro správní žalobu. Na str. 30 prvostupňového rozhodnutí stavební úřad uvedl, že předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány. Pokud společnost Brněnské vodárny a kanalizace, a. s. jako účastník řízení požadovala dodržení určitých požadavků a stavební úřad tyto požadavky zakomponoval jako podmínky stavby do stavebního povolení, nijak nepochybil. Nejedná se přitom o požadavky, které by měly být ověřovány podle § 111 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Ani tato námitka žalobkyně tedy není důvodná.
42. Ani s další námitkou žalobkyně se zdejší soud nemůže ztotožnit. Žalobkyně uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela pominul posouzení stěžejní odvolací námitky nedostatečnosti podkladů vč. projektové dokumentace a z tohoto důvodu hrozícího vzniku škody na nemovitosti žalobkyně v souvislosti s navrhovaným způsobem provádění a zabezpečení stavby bytového domu.
43. Žalovaný k této námitce v napadeném rozhodnutí uvedl, že „*námitky odvolatelky, že předložené řešení a podklady, zejména projektová dokumentace, jsou nedostatečné a že na jejich základě může hrozit poškození jejího majetku, resp. že tato hrozba není náležitě eliminována, shledal odvolací správní orgán nedůvodnými, neboť tato tvrzení jsou zcela nekonkrétní a nejsou podložena žádnými relevantními důkazy*“. To je však dle žalobkyně neprosto nesprávné a neodpovídající skutečnosti. Žalobkyně dodává, že důkazy nedostatečnosti předloženého řešení stavby bytového domu, která může vést k ohrožení jejího majetku, jsou obsaženy v samotné projektové dokumentaci, která předem přímo předpokládala „*výskyt výrazně odlišných skutečností od předpokladů projektu*“.
44. Zdejší soud se však ztotožňuje se způsobem, jakým žalovaný tuto námitku vypořádal, a to i přes stručnost tohoto vypořádání. Obdobnou námitku žalobkyně vymezila již v průběhu správního řízení před stavebním úřadem. Ten se s ní podrobně vypořádal na str. 34 - 35 prvostupňového rozhodnutí, kde mj. poukázal na relevantní obsah podkladů stavby bytového domu. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí však žalobkyně tyto podklady konkrétně nezpochybnila a pouze zopakovala podstatu dané námitky, aniž by reagovala na to, jak stavební úřad námitku vypořádal. Za takového stavu věci považuje zdejší soud vypořádání žalovaného za dostatečné.
45. Stejný přístup žalobkyně nejdříve uplatnila i v podané žalobě, kde zopakovala podstatu této námitky, nicméně ji nepodpořila konkrétní argumentací. Žalobkyně důvodnost své

námítky postavila pouze na jedné větě z projektové dokumentace. Takto izolovaně vybraná věta z projektové dokumentace bez další argumentace nemůže zpochybnit závěry žalovaného. Následně však žalobkyně danou námitku doplnila (doplněním žaloby ze dne 29. 6. 2021) o argumentaci opírající se o odborné vyjádření autorizovaného inženýra Ing. R. M. Toto odborné vyjádření je však převážně pouze reprodukcí již vymezených námitek žalobkyně, nicméně z úst autorizovaného inženýra. Konkrétnější argumentace je tak vymezena pouze vzhledem k zajištění stavební jámy. Ani v doplnění žaloby však žalobkyně nenamítá vady konkrétních podkladů stavby bytového domu, tedy např. zajištění stavební jámy, které bylo zpracované společností Fundos, s. r. o., projekční kancelář – zakládání staveb a geotechnika, oprávněným projektantem Ing. P. L. Zároveň je tato žalobní argumentace, která se opírá o část odborného vyjádření, postavena zejména na domněnkách. Dovozuje-li tedy žalobkyně, že není vyloučeno ovlivnění statické stability jejího domu v důsledku odvodnění a vysychání základové půdy, neboť chybí hydrogeologický posudek, jedná se o úvahu toliko spekulativní (Ing. M. uvádí, že „není vyloučeno“, nikoli, že takový jev skutečně hrozí). Projektová dokumentace však obsahuje stavebně technické řešení stavební jámy, včetně statického, geologického i hydrogeologického posouzení vlivu stavby na okolní nemovitost, kde je posuzováno geologické podloží i hladina podzemní vody. Nelze tedy se žalobkyní souhlasit, že chybí hydrogeologické posouzení této otázky.

46. Lze snad jen dodat, že při provádění jakékoli stavby nelze hypoteticky vyloučit, že k nějaké škodě může dojít. K tomu, aby k takové situaci nedošlo, je třeba dodržovat předem schválené postupy a pokyny stavebního úřadu, který je také povolán k doзору nad řádným prováděním stavby.
47. Námitku týkající závazné podmínky č. 44 pak zdejší soud považuje rovněž za nedůvodnou. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, v pochybnostech o tom, zda se jedná o nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami, a o jaký druh nakládání se jedná, rozhoduje vodoprávní úřad. Podle koordinovaného stanoviska ze dne 24. 1. 2018, č. j. MMB/0425336/2017, v rámci kterého se ke stavbě bytového domu vodoprávní úřad vyjádřil, nebylo povolení k nakládání s podzemními vodami vyžadováno. Závaznou podmínku č. 44 stanovenou stavebním úřadem lze pak do jisté míry považovat za reakci na námitku žalobkyně („Část 4. námitek“). Zdejší soud nemá za to, že by stanovením dané podmínky stavební úřad překročil svoji pravomoc. Nehledě na to, zda byla tato podmínka v prvostupňovém rozhodnutí stanovena či nikoliv, musel by si stavebník (v případě nutnosti odčerpávat podzemní vodu) zajistit povolení s těmito vodami nakládat. Stanovení dané podmínky stavebním úřadem tak nemůže mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.
48. Pokud žalobkyně namítá, že stavebník nemá vyřešeno provádění těch částí stavby, které nejsou přístupné z pozemků ve vlastnictví stavebníka, jedná se o námitku, kterou žalobkyně uplatnila až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Takovou námitkou se soud zabývat nemůže.
49. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

50. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána. Osoby na řízení zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí jakékoli náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 19.5.2022

Petr Šebek v.r.
předseda senátu